

HORGAS BÉLA

Pamflet és fohász

Pamflet és fohász ez az írás, mert mi más lehetne,

így hozza, kényszeríti ki, ejti szerét, kanyarítja elem még vértelen húsából, fújja szemembe füstös hajzatából szelesen a tavasz: fölvezerve facsarja papíromra, kajlán, felemásan; tessék!

verses írás, mert különben pamflet és fohász benn külön világ lenne, mert nem zagyválható egy kosárba a kos meg az ára, mert a korszak kevercse amúgy is kétes, műfajtalan, rosszul vegyül; fortyog a massa, hideg a habja, nem olvad eggyé, lötyög az egész, zihál, puffra játszik (nem is játszik), szétveti héját (nincs is héja), blöfföl, álltában trappol, fölbukik és nem szégyelli, fénytelen, darabos, alvadt, nem lényegül újjá, nem leli a Más gyönyörű hevét, talán nem is akarja, akarása nem akarás (vak a ló, se takaró, se vakaró), folyvást ugyanaz, nincs helye, fonákja is tele, tolul körül, belül, alul. Vigyorog az ősgombóntó. Csikorog minden eresztékünk, nincs épülésünk, kiég mindkét végünk; fohászcodjatok, szétszórt, szenes szemcsék; ragasztónk csak a vers lehetne, összeforrasztó fényűzésünk.

Pamflet és fohász: lökődöm köztük ármányosan, kormányozhatatlanul, áprilisi capricciók sírós-nevetős bakugrásaival. Olvastam a szavakat: szükséges, hogy vers írassék, mert különben meggörbülne a világ gyémánttengelye; ifjú voltam, elhittem, jól tettem, írtam, kinek kell? Ne hidd, hogy senkinek. De a tengely, az a gyémánt, elgörbülve kattog, füllel is hallod; forog még, forog, jár – végére-e? Mióta már – és meddig még? Nem tudhatod. A porba nézz. A por sem egynemű. A megromlott, bűdös műporba keverve jobbratörésünk hamuja is ott kereng. A vers – ragasztó. Nem tudják? Nem élnék vele? Akkor is az. Vigasz minden éjbeomlás előtt. Nedvek reménye.

Pamflet és fohász: a gyémánttengely görbe, de ámulni lehet. Hol vagyunk? Látjuk. Társaságban. Van ragasztó – s van ripók fogyasztó, rőt és reves, van magya-rázat, -rázás és -rozás, hozomra -kodnak, -kednek, adnak a leg-nek; nálam buzgóbb pamfletisták gágognak miféle listát, megtérítenének, meg és ki; bevakolnak, ha kimagoltak, ha báván hagyod, hogy agyad kimossák és befessék, ébredj, dögölt a festék, szüntelen a diadal: – magyar, magyar; ezt hallom egyre, ó, feltörnek így sokan a sokból, mint hiú bakancs és buta félcipő, letörnek, le; mindig azt gondolod, hogy nincs lejjebb már; van, van, burjánzanak a le-lemények, ott van lenn a lényeg, a „magyar aszfalt”, olvastam a szavakat, néztem az utcán, láttam a táblán, fízlelgettem, kimondtam, elzenéltem, magamra vettem, a magyar aszfalt megült mélyen bennem, megalvadt a teknő alján, hörögtem ripacsként: „Az falt fel s ma is az fal!”, viharzott alattam a magyar aszfalt, asztaltáncoltatók páholyokba gyűltek, fölment a függöny, néztem elrévedve, ahogy kell, kicsit idiotán, a város meg különbnél különb táblákkal volt tele, táblák és sebek, a tavasz viszketősen, mohón mutogatja, ki vagyunk táblázva, be vagyunk aggatva, táblás a házunk, az álmunk, eladó, zúg a magyar aszfalt s ha zúg, majd megvalósul: hazugság megint; megijeszt;

állok lenyűgözve, nyögvenyelésem pamflet és fohász, fájás, papíromon papírzárnýú madár, papírtollát hullató, ha ráírnám, hogy halihó, semmit sem jelentene, nem volna sem vége, sem eleje, csak tartana, lenne;

istenem, szólnék jobb szó híján.